

Dijous 27 d'abril, 20:30 h

Xcèntric

MONOGRÀFIC

OLIVER MICHAELS & LAURE PROUVOST

De la nova fornada de videoartistes que comencen a deixar la seva petjada en el panorama artístic internacional destaquen per la seva frescor Oliver Michaels (Londres, 1972) i Laure Prouvost (Lille, 1978). Tant a *Train* com a *This is This*, Michaels fa servir el vídeo de forma escultural per construir espais que no podrien existir en la realitat.

D'altra banda, Prouvost ens sedueix amb les seves històries improbables i imatges quotidianes a *Eva 43 years old*, i les seves més recents *Abstractions Quotidiennes*.

Abstractions Quotidiennes #2, Laure Prouvost, 2005, 1', vídeo
Abstractions Quotidiennes #4, Laure Prouvost, 2005, 3', vídeo
Train, Oliver Michaels, 2003, 14', vídeo
Eva 43 Years Old, Laure Prouvost, 2001, 43', vídeo
This is This, Oliver Michaels, 2002, 15', vídeo
Abstractions Quotidiennes #3, Laure Prouvost, 2005, 4', vídeo

De la nova fornada de videoartistes que comencen a deixar la seva empremta en el panorama artístic internacional destaquen per la seva frescor Laure Prouvost i Oliver Michaels, les obres dels quals, a primera vista, són radicalment diferents.

Mentre que el treball de Michaels és meticulós, formal i fins i tot fred, Prouvost sembla que s'esforça a crear una complicitat íntima amb l'espectador, xiuxiuejant-li confidències a l'orella, fent-li veure el món a través dels seus ulls.

Ambdós realitzadors juguen, a la seva manera, amb la dicotomia tan esbombada realitat/ficció mitjançant tècniques de baixa tecnologia, tornant l'empremta de la mà de l'artista a l'obra videogràfica i proporcionant a les seves imatges una enganyosa sensació d'autenticitat. Partint de plans crus d'espais reals, que manipulen i tergiversen, bé sigui amb la suggestió de les paraules o bé amb senzills trucs de muntatge, construeixen nous espais i realitats per tal que acabem posant en dubte tot allò que veiem.

Alex Reynolds, 2006

Short Tales / Tall Stories: El vídeo art de Laure Prouvost

Un dels termes clau que defineixen el vídeo i la fotografia contemporània de l'última dècada és la paraula "narratiu". Allò estètic, allò documental i allò ingenu s'ha deixat de banda i ha estat reemplaçat per l'atracció de la imatge narrativa, bé sigui en moviment o no. Gregory Crewdson, Tacita Dean, Douglas Gordon, Rut Blees Luxemburg, Sophy Rickett, Hannah Starkey i Bill Viola són només alguns dels artistes que han posat la idea de la imatge narrativa en primer pla. En els vídeos crus i compactes, Laure Prouvost ens ofereix narratives que sembla que parodien el gènere del que sorgeixen; amb les seves hipèrbol·les tancades i la seva capriciosa fantasia, tenen la capacitat de seduir i inquietar alhora.

Els comentaris de caràcter surrealista que, com si haguessin sortit d'un somni, acompanyen les imatges de Prouvost en la seva sèrie de contes sovint hi tenen només una aproximativa i capriciosa connexió, fent palanca entre les esclatxes de l'existència. En els seus vídeos trobem continguts surrealistes que pugnen per fer-se creïbles; relats que atrapen i s'imposen per tal de ser creïbles, però que, com s'esdevé amb qualsevol excés periodístic, sempre es queden curts. Tal vegada intenta emular la vida real,

inventant-se metàfores complexes per a les il·lusions i mentides que els mitjans volen fer-nos empassar? En la seva instal·lació *Sense Titol 1* veiem un primer pla del rostre d'una noia enregistrat amb un estil que sembla que ens indica que qui hi ha darrere la càmera és un simple aficionat. La noia ens explica una aventura de conte de fades en la qual, per tal de perseguir una papallona que com més s'allunya més grossa es fa, aconsegueix posar-se a volar esvoletegant els braços i llençant-se al cel. Ens remet a la sensació de volar dels nostres somnis de la infantesa (recuperant potser records subconscients d'una vida anterior?); en aquests somnis sempre s'arriba a un punt en què la màgia perd la seva potència, la realitat agafa el relleu, i la improbabilitat d'un retorn indolor a terra ferma es fa sentir. Aquesta noia no és diferent de nosaltres en aquest sentit, i quan entra en aquesta fase es capbussa en una caiguda descontrolada cap a la superfície asfaltada d'un pàrking, on un grup de camioners, aparentment en missió altruista, se l'emporten, plena de sang i atordida, en un parc a prop. Allà l'abandonen a la brossa, des d'on, pràcticament paralyzada, ens explica aquesta història, traient el cap entre la vegetació i fent-nos tornar brusca i incòmodament al present.

Moltes de les històries i esdeveniments que apareixen als vídeos de Prouvost comencen entabanant l'espectador amb situacions poètiques i carregades d'una màgia innocent, situacions en les quals la nostra imaginació s'encarrega d'espolsar el sucre llustre a sobre el pastís fins i tot abans d'enfornar-lo. Normalment el relat avança cap a una situació lletja i desagradable, i a mesura que la narrativa avança cap al seu desenllaç, ens porta de dret cap a conclusions sinistres que mai haguéssim somniat. A *Blue Bird*, el bonic ocell "amb una mica de vermell al costat" que dona títol a la peça aterra entre un estol d'ocells grisos i malgirbats, i els va desplomant un a un, enganxant "amb una mica de goma del terra" les plomes al tronc i a les branques de l'arbre fins que "sembla vellut". Els ocells despullats, ara ja roses en comptes de grisos, s'arrauleixen sota l'arbre. Durant tot aquest temps veiem un pla fix d'un arbre comú en mig d'una ciutat, suposat escenari d'aquest improbable drama.

Els comentaris de Prouvost tenen un to íntim, sembla que comparteixi confidències i observacions secretes

SI VOLS REBRE INFORMACIÓ
D'XCÈNTRIC, OMPLE LA
BUTLLETA QUE TROBARÀS AL
MOSTRADOR DEL VESTÍBUL

amb l'espectador... les seves narratives tenen un punt de suggestió hipnòtica que ens atrau irremediament cap al seu món il·lògic i confús. En la seva sèrie *Abstractions Quotidiennes* imatges anodines d'espais de la perifèria urbana donen pas a pantalles monocromàtiques saturades que tenen el mateix poder per hipnotitzar que les projeccions de llums que realitza l'artista James Turrell. Aquestes també actuen com a teló de fons per a les visions abstractes que evoquen els incòmodes i emotius retrats d'allò quotidià de Prouvost. En aquestes peces les coses són llefiscoses, degoten i s'arrossegueuen, són insuportablement calentes, fan sentir esgarriances, presenten una amenaça de violència en una processó sense remordiments d'allò repulsiu i degradat de la qual H. P. Lovecraft n'estaria orgullós.

Els comentaris obren pas al silenci de la seva sèrie de *Tableaux*, en la qual retrats o natures mortes, mudes i estàtiques a primera vista, però traïdes pel moviment d'un dit o el vaivé subtil i quasi imperceptible d'una tela, absorbeixen silenciosament la nostra atenció.

Fantasies que se'n riuen d'elles mateixes ens empenyen cap un món estrambòtic, ric, imaginatiu i inversemblant. Allò cru i allò defectuós conflueixen en l'estètica ingènua de Prouvost, fent-se ressò del lema de *Prouvost & Sons Ltd*: "promocionem l'imperfecció". També ens recorda una cita de l'artista i crític Pavel Buchler en el seu llibre *Ghost Stories: Stray Thoughts on Photography & Film*; "fer una foto desenfocada s'ha convertit en el dret exclusiu del professional, fins i tot un signe del mandat professional, mentre que la mateixa imatge desenfocada presa per un aficionat implica un 'error humà'". Fa referència a l'obra de fotògrafs com Uta Barth o Bill Jacobson, i encara que l'obra de Prouvost encaixi perfectament en aquest motlle, la seva empresa fictícia 'Prouvost & Sons Ltd' s'hauria d'abstenir d'intentar obtenir cotització en la borsa de valors.

El deliberat esforç de Prouvost per presentar la imperfecció queda patent en petits tocs com el títol que apareix al principi d'*EVA*, 42 anys- acompanyat pel comentari "El meu nom és Eva, tinc 43 anys." Les històries cantades d'*Stong Sory* (sic) posen en evidència l'"error" del títol. A *Vacances '78*, en la qual la veu en off en francès no coincideix amb els subtítols en anglès, un personatge anomenat Michael fa un pas enrera mentre li fan una foto a la vora d'un penya-segat al qual suposadament cau i mor, per reaparèixer ressuscitat en una seqüència de fotos de vacances. Tot i que se'ns diu que les fotos són d'unes vacances a Israel, no podem evitar reconèixer el cel gris i els penya-segats de guix de la costa del Canal de la Mànega, que tenen força retirada amb Normandia. El petit estuari enfangat, amb les seves llanxes pneumàtiques de cap de setmana, té una aparença marcadament diferent a la del Mississipí (sic) que diu que és. Tots aquests intents imperfectes i tronats d'erigir-se en la realitat són una farsa, que no deixen tant una sensació d'engany sinó més aviat un toc de tristesa per la desafortunada ingenuïtat dels

seus deliris en decadència.

Aquestes ficcions tan defectuoses que amb veu trencada cappingen la realitat mantenen l'espectador en estat d'alerta. Davant d'això, sentir-se merament entretingut és només una forma de fer-se el desentès; una evasió de la poderosa presència d'allò estrany que impregna aquestes treballs.

Les diferents línies de paròdia, poesia, i dubtós engany que s'entrelliguen en l'obra de Prouvost, en les quals operen amb fluïdesa la sàtira, la ironia, el caprici i la fantasia, ens ofereixen molts nivells des dels quals interpretar l'obra, però sigui quina sigui la nostra percepció no podem evitar que ens sedueixi la inventiva i el sentit de l'entremaliadura amb els quals aquestes obres han estat concebudes.

Text de Roy Exley per a LUX, Novembre 2005

L'obra de Michaels és enganyosament senzilla. Fa servir dispositius fílmics de baixa tecnologia que posen en relleu la intervenció manual de l'artista. Amb muntatges gens sofisticats, crea entorns que a primera vista semblen normals i corrents, però que al final resulta que estan construïts sobre aberracions artificials perfectament orquestrades.

El vídeo *Train* presenta una experiència íntima però desorientadora d'espais d'interior. La càmera està lligada a un tren de juguina que travessa una sèrie d'habitacions que sembla que estan connectades entre elles, però que en realitat provenen d'edificis diferents. A mesura que el tren, gràcies a un senzill truc de muntatge, travessa túnels en les parets dels salons, habitacions i banys, una narrativa distintiva de cada espai comença a sorgir - algunes cambres ofereixen una comoditat espaiosa, d'altres són raquítiques i claustrofòbiques. En el món compost de Michaels, aquests espais disjuntius es converteixen en una gran escenografia fictícia, en la qual les fronteres que habitualment delimiten les classes socials i econòmiques es converteixen en superfícies permeables.

L'obra *Door* fa servir una estructura força semblant a la de *Train*. En aquest vídeo l'artista reconstrueix una seqüència fílmica molt comú: des d'una habitació obre una porta, i entra en una altra habitació que no és físicament contigua a aquella, repeteix l'acció...elaborant així una expansió arquitectònica fictícia amb ambició democràtica a base de juxtaposar diferents menes d'espais, despullant cada lloc del seu context més ampli amb cada tall, fabricant un lloc imaginari ple de sorpresa i artificio.

El desplaçament entre un espai i l'altre ja era present en obres anteriors com *This is This (Això és això)*, en la qual el moviment es crea mitjançant un travelling en el que s'alternen imatges d'un espai real i un altre de fictici construït manualment per l'artista, però gairebé idèntic al primer. Michaels construeix una sèrie de maquetes amb un plàstic que habitualment fan

servir els arquitectes i amb objectes casolans (des de gerres fins a patates) sobre un terra d'aglomerat. Aquests materials senzills donen una aparença sorprenentment gèlida a les maquetes, que semblen dissenyades digitalment. Les imatges reals d'entorns deshabitats es reemplacen, mitjançant una simple fosa, per imatges de les maquetes, i l'efecte que en resulta és el d'un paisatge buidat de textura i color, cada vegada menys reconeixedor, subratllant la discrepància entre les dues imatges que en principi representen el mateix.

Oliver Michaels (Londres, 1972) viu i treballa a Nova York. Va cursar els seus estudis de belles arts a Londres, i fins ara ha presentat les seves obres en exposicions individuals al *Herzliya Museum of Art*, Israel i al *Krefelder kunstmuseum*, Krefeld, Alemanya. Els seus treballs també han estat inclosos en exposicions col·lectives com *Greater New York*, a *Ps1/MOMA*, Nova York, i *Home Comforts*, a la fira d'art internacional de Toronto. A Michaels el representa la galeria *Shoshana Wayne* a Santa Mònica, Califòrnia, i el seu treball forma part de diverses col·leccions privades i públiques, incloent-hi la del *MOMA*, a Nova York.

Laure Prouvost (Lille, 1978) viu i treballa a Londres. Des que va cursar els seus estudis de belles arts, ha realitzat una gran varietat d'obres videogràfiques per a instal·lació i projecció. La seva obra ha estat inclosa en exposicions com *Nowhere Else But Here*, galeria Danielle Arnaud, Londres, *Fabula*, Museu Nacional de Cinema, Televisió i Fotografia de Bradford, *12,348*, galeria Morcilla, Barcelona i *The Unnamable*, Lounge gallery, Londres. La seva obra la distribueix LUX, Londres.

